

بررسی چگونگی مقاومت در درمان لیشمانیوز جلدی با مگلو مین آنتی موان (گلوکانتیم): مقایسه حساسیت انگل جدا شده از بیمار به دارو در محیط کشت با پاسخ کلینیکی بیمار به درمان

مجید محمودی^{۱*} (Ph.D)، سیدجعفر نصرت آبادی^۲ (M.Sc)، علی رضا فکری^۱ (M.D)، عباس حق پرست^۱ (Ph.D) و ایرج شریفی^۲ (Ph.D)

۱- دانشگاه علوم پزشکی کرمان، معاونت پژوهشی، مرکز تحقیقات علوم اعصاب کرمان

۲- دانشگاه علوم پزشکی کرمان، دانشکده پزشکی افضلی پور، گروه میکروبیولوژی

چکیده

سابقه و هدف: با توجه به اینکه درمان اساسی در بیماری لیشمانیوز با ترکیبات آنتی موان، شامل پنتوستام و گلوکانتیم، صورت می گیرد و مقاومت دارویی بیمار به این ترکیبات خصوصاً در مناطق اندمیک یکی از مشکلات اصلی در این بیماری است. این مطالعه، جهت ارزیابی حساسیت و یا مقاومت سوش های *Leishmania tropica* جدا شده از بیماران را در محیط کشت و در حالت تکثیر داخل سلولی (فرم آماستیگوئی) در مقابل دو ترکیب سه ظرفیتی و پنج ظرفیتی آنتی موان، انجام گردید و نتایج آن با پاسخ درمانی بیماران مقایسه شد.

مواد و روش ها: جهت انجام این بررسی از بیمار مبتلا به لیشمانیوز جلدی در منطقه اندمیک نمونه برداری شد. انگل های جدا شده از هر بیمار در محیط های جامد و مایع، کشت و تکثیر گردید. سپس با استفاده از ماکروفاژهای زنده مایع صفاق موش، کشت و تکثیر انگل در داخل سلول های ماکروفاژ و در پلیت های مخصوص فراهم گردید. کاهش رشد انگل در داخل ماکروفاژ و همین طور کاهش درصد ماکروفاژهای آلوده شده در اثر اضافه نمودن دارو تعیین و بدین وسیله میزان حساسیت انگل در مقابل این ترکیبات در حالت *In vitro* مشخص گردید.

یافته ها: نتایج حاصله از این بررسی نشان داد که ترکیب آنتی موان سه ظرفیتی با حداقل غلظت $100 \mu\text{g/ml}$ به طور معنی دار باعث کاهش تکثیر داخل سلولی انگل جدا شده از هر بیمار می گردد ($P < 0.05$). مقایسه آماری بین میانگین تعداد آماستیگوت های داخل ماکروفاژ با میزان مداومت زخم بیانگر وابستگی این دو معیار به طور معنی دار نبود. همین طور بین میزان درصد ماکروفاژهای آلوده به انگل برای هر سوش جدا شده از بیمار و مدت زمان بهبودی در همان بیمار، وابستگی معنی داری مشاهده نشد.

نتیجه گیری: نتایج حاصله، احتمالاً نشان دهنده عدم ارتباط بین میزان تکثیر و قدرت تهاجم و یا شدت بیماری زایی سوش انگل جدا شده از بیمار با میزان مداومت و یا توسعه زخم می باشد.

واژه های کلیدی: لیشمانیا تروپیکا، مگلو مین آنتی موان، پتاسیم آنتی موان تارتارات، مقاومت دارویی

مقدمه

تاژک دار (پروماستیگوت) و بی تاژک (آماستیگوت) دیده می شود [۱،۴]. این انگل که در خون و نسج زندگی می کند، در بدن مهره داران درون سلول های بیگانه خوار تک هسته ای، سلول های سیستم رتیکولواندوتلیال، مونوسیت ها، نوتروفیل ها و سایر

لیشمانیازیس به گروهی از بیماری ها اطلاق می شود که توسط تک یاخته ای به نام لیشمانیا از رده تاژک داران ایجاد می شود. این انگل بر حسب محیط زندگی خود به دو شکل